

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 20. října 2025 v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Soni Nováčkové a přísedících Dagmar Rozkydalové a Dagmar Klímové,

takto:

Obžalovaný

S. M., narozený XXXXX v D. v XXXXX, bez zaměstnání, bytem XXXXX, toho času ve výkonu vazby ve Vazební věznici Brno – Bohunice,

je vinen, že

ačkoliv byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 14. 6. 2024, sp. zn. 3 T 36/2024, který nabyl právní moci ke dni 14. 6. 2024, odsouzen mimo jiné pro spáchání zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku, ukončeného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, mimo jiné k trestu vyhoštění podle § 80 odst. 1 trestního zákoníku v trvání pěti roků a dne 14. 6. 2024 mu byla v průběhu hlavního líčení předána ze strany Okresního soudu Plzeň – město výzva k vycestování z území České republiky, z níž plynulo, že musí opustit území republiky nejpozději do tří dnů od propuštění z výkonu vazby, k němuž došlo ještě téhož dne ve 13:50 hodin, tak přesto

I.

dne 16. 8. 2024 v době kolem 23:00 hodin v prostoru venkovního posezení v XXXXX č. p. XXXXX, okr. T.,

v přítomnosti dalších nejméně pěti hostů této restaurace pod vlivem alkoholu v úmyslu způsobit poškozenému I. S., nar. XXXXX, vážnou poruchu zdraví,

po předchozí slovní rozeprá nejprve udeřil poškozeného jednou ranou pěstí do obličejové části hlavy, v důsledku čehož poškozený ztratil stabilitu a nekontrolovaně upadl vzad, následně k již bezvládně ležícímu poškozenému obžalovaný přistoupil a nejméně třikrát kopnul poškozeného do oblasti hlavy a nejméně jednou mu na hlavu dupnul, poté poškozeného, který v tu dobu stále ležel na zemi, uchopil za nezjištěnou část těla v úmyslu s ním dále manipulovat, v čemž mu zabránili přítomní svědci, načež z prostoru restaurace utekl,

čímž poškozenému I. S. způsobil poškození důležitého orgánu, konkrétně mozku, a to krvácením do mozkové tkáně v čelním laloku vlevo, krvácením pod měkké pleny mozkové v temeně spánkové oblasti vlevo, v čelní oblasti vlevo, což si vyžádalo lékařské ošetření, přičemž následky těchto poranění se u poškozeného projevovaly v nezjištěné době, nejméně v řádu týdnů, dále mu způsobil krevní výron v temeně týlní oblasti vpravo s krvácejícím poraněním celistvosti pokožky ve formě oděrky, zřejmě pruhovitého tvaru, nalomení nosních kůstek, hematomy na obou tvářích nad lícními kostmi, krevní výron kolem obou očí, zejména vpravo, oděrky kolem pravého oka, oděrky na levé polovině obličeje, drobné oděrky na horních končetinách od šterku a oděrku pravého kolene,

II.

vědom si toho, že je povinen vycestovat z území republiky, poté, co mu uplynula Okresním soudem Plzeň – město stanovená lhůta pro vycestování z území České republiky, která uplynula dne 18. 6. 2024, se i nadále bez jakéhokoliv důležitého důvodu na území republiky neoprávněně zdržoval, a to přinejmenším v obcích R., okr. T., v Č., okr. XXXXX, na území Hlavního města P., P., Ch. a dále v H., okr. XXXXX, a to nepřetržitě až do jeho dalšího zadržení policejním orgánem v této trestní věci dne 7. 5. 2025,

tedy

ad I.

jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví a takový čin spáchal opětovně,
dopustil se veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného,

ad II.

mařil výkon rozhodnutí soudu tím, že se navzdory uloženému trestu vyhoštění na území České republiky zdržoval poté, co proti němu byla bezvýsledně použita opatření směřující k jeho vycestování,

čímž spáchal

ad I.

zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) trestního zákoníku,
přechin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku,

ad II.

přechin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 145 odstavec 2 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **5,5 (pět a půl) roku.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 80 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá trest **vyhoštění** z území České republiky na dobu neurčitou.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky, IČ XXXXX, se sídlem XXXXX, škodu ve výši 25 074 Kč.

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně podal dne 29. 9. 2025 pod č.j. 4 KZV 8/2025-60 obžalobu na obžalovaného S. M.a pro spáchání zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1, odst. 2 písm. g) tr. zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 tr. zákoníku (v bodě I.) a přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, kterých se měl dopustit v místě, čase a způsobem přesně popsáným v předmětné obžalobě.
2. Obžalovaný **S. M.** u hlavního líčení prohlásil vinu za všechny skutky uvedené v obžalobě a skutečnosti uvedené v obžalobě rovněž prohlásil za nesporné. Ke své osobě dále sdělil, že není agresivní, ale pokud jej někdo otravuje, může mu „jednu vrazit“. K dotazu, proč nevycestoval z ČR, uvedl, že 1 nebo 2 měsíce chtěl zůstat a vydělat peníze, které neměl. V M. neměl práci, není tam práce. Neměl v ČR pracovní povolení. V České republice byl na padělaný rumunský občanský průkaz, za což byl rovněž odsouzen.
3. S poškozeným od té události nebyl v kontaktu. Co se týče náhrady škody za léčení poškozeného, tuto je ochoten uhradit. Celé události litoval a přislíbil, že se to nebude opakovat.
4. Ke svým osobním a majetkovým poměrům uvedl, že bydlel v hodně městech, naposledy v Č., pracoval ve firmě XXXXX jako popelář s příjmem 28-30 tisíc Kč, dle tvrzení obžalovaného měl pracovní smlouvu, ale tuto nepředložil policejnímu orgánu (uvedená okolnost ze spisu ani nevyplývá- pozn. soudu). Dluhy nemá. V M. má dům. Dále uvedl, že má jedno dítě ve věku 6 let. Co se týče trestní minulosti, byl jednou soudně trestán za obdobnou trestnou činnost, je ve zkušební době podmíněného odsouzení. Co se týče návykových látek, tyto neužívá, alkohol v podobě piva požíval jednou týdně. Tvrdý alkohol požíval jen při oslavách.
5. S ohledem na skutečnost, že obžalovaný prohlásil vinu a soud podle § 206c odstavec 4, 6 trestního řádu jeho prohlášení viny přijal s tím, že nebude prováděno dokazování, co do viny a skutkového děje, právní kvalifikace skutků, ale pouze bude prováděno dokazování ohledně výše trestu a druhu trestu, proto nebyly dokazovány skutečnosti uvedené v obžalobě.
6. Soud o vině obžalovaného neměl žádné pochybnosti a dospěl k závěru, že obžalovaný se dopustil skutků tak, jak na něj byla podána obžaloba a rovněž bylo popsáno ve výroku tohoto rozsudku, neboť prohlášení viny zcela koresponduje s důkazy založenými ve spisu, svědeckými výpověďmi, znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a listinnými důkazy, včetně připojeného spisu Okresního soudu Plzeň – město sp.zn. 3 T 36/2024.
7. Soud tedy dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním tedy tím, že ačkoliv byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 14. 6. 2024, sp. zn. 3 T 36/2024, který nabyl právní moci ke dni 14. 6. 2024, odsouzen mimo jiné pro spáchání zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku, ukončeného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, mimo jiné k trestu vyhoštění podle § 80 odst. 1 trestního zákoníku v trvání pěti roků a dne 14. 6. 2024 mu byla v průběhu hlavního líčení předána ze strany Okresního soudu Plzeň – město výzva k vycestování z území České republiky, z níž plynulo, že musí opustit území republiky nejpozději do tří dnů od propuštění z výkonu vazby, k němuž došlo ještě téhož dne ve 13:50 hodin, Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

přesto dne 16. 8. 2024 v době kolem 23:00 hodin v prostoru venkovního posezení v Hostinci XXXXX v R. č. p. XXXXX, okr. T., v přítomnosti dalších nejméně pěti hostů této restaurace pod vlivem alkoholu v úmyslu způsobit poškozenému I. S., nar. XXXXX, vážnou poruchu zdraví, po předchozí slovní rozeprě nejprve udeřil poškozeného jednou ranou pěstí do obličejové části hlavy, v důsledku čehož poškozený ztratil stabilitu a nekontrolovaně upadl vzad, následně k již bezvládně ležícímu poškozenému obžalovaný přistoupil a nejméně třikrát kopnul poškozeného do oblasti hlavy a nejméně jednou mu na hlavu dupnul, poté poškozeného, který v tu dobu stále ležel na zemi, uchopil za nezjištěnou část těla v úmyslu s ním dále manipulovat, v čemž mu zabránili přítomní svědci, načež z prostoru restaurace utekl, čímž poškozenému I. S. způsobil poškození důležitého orgánu, konkrétně mozku, a to krvácením do mozkové tkáně v čelním laloku vlevo, krvácením pod měkké pleny mozkové v temenně spánkové oblasti vlevo, v čelní oblasti vlevo, což si vyžádalo lékařské ošetření, přičemž následky těchto poranění se u poškozeného projevovaly v nezjištěné době, nejméně v řádu týdnů, dále mu způsobil krevní výron v temenně týlní oblasti vpravo s krvácejícím poraněním celistvosti pokožky ve formě oděrky, zřejmě pruhovitého tvaru, nalomení nosních kůstek, hematomy na obou tvářích nad lícními kostmi, krevní výron kolem obou očí, zejména vpravo, oděrky kolem pravého oka, oděrky na levé polovině obličeje, drobné oděrky na horních končetinách od šterku a oděrku pravého kolene (jednání v bodě I.) a dále vědom si toho, že je povinen vycestovat z území republiky, poté, co mu uplynula Okresním soudem Plzeň – město stanovená lhůta pro vycestování z území České republiky, která uplynula dne 18. 6. 2024, se i nadále bez jakéhokoliv důležitého důvodu na území republiky neoprávněně zdržoval, a to přinejmenším v obcích R., okr. T., v Č., okr. K. H., na území Hlavního města P., P., Ch. a dále v H., okr. H. B., a to nepřetržitě až do jeho dalšího zadržení policejním orgánem v této trestní věci dne 7. 5. 2025 (jednání v bodě II.), naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu těžkého ublížení na zdraví dle §145 odst. 1, odst. 2 písm. g) trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku (v bodě I.) a skutkové podstaty přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku (v bodě II.), kdy s ohledem na jeho jednání a rovněž doznání (respektive prohlášení viny) je zřejmé, že takto činil v úmyslu přímém.

8. Při úvaze o druhu a výši trestu soud přihlédl ke všem skutečnostem a okolnostem jak přitěžujícím, tak polehčujícím (uvedeným v §§ 37 až 42 tr. zákoníku).
9. K osobě obžalovaného **S. M.** soud z popisu z rejstříku trestů zjistil, že byl jedenkrát soudně trestán, a to právě výše citovaným rozsudkem Okresního soudu Plzeň – město ze dne 14. 6. 2024, sp. zn. 3 T 36/2024, který nabyl právní moci téhož dne, obžalovaný se v době spáchání skutků v této trestní věci nacházel ve zkušební době podmíněného odsouzení (zkušební doba podmíněného odsouzení trvá od 14.6.2024 do 14.6.2029), tedy je zřejmé, že obžalovaný má výrazné sklony k páčání trestné činnosti, navíc pod vlivem alkoholu. Obžalovaný nebyl projednáván pro přestupek.
10. Obžalovaný přesto, že byl trestán pouze jedenkrát, se v době spáchání trestné činnosti nacházel ve zkušební době podmíněného odsouzení, kdy trestné činnosti se dopustil bezprostředně po odsouzení, a to nejprve přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí, když neopustil Českou republiku a neuposlechl výzvu soudu a následně po cca 2 měsících pod vlivem alkoholu napadl poškozeného, kdy naplnil znaky zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví, tedy dopustil se více trestných činů, což mu přitěžovalo, avšak prohlásil vinu, tedy zcela se doznal k trestné činnosti, což soud hodnotil jako výraznou polehčující okolnost.
11. Obžalovaný se dopustil svým jednáním celkem tří trestných činů, jsou tak splněny podmínky pro ukládání úhrnného trestu, tedy za podmínek dle § 43 odst. 1 tr. zákoníku, podle kterých se trest ukládá dle ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejprísněji trestný, kdy v tomto případě se jedná o zločin těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 2 tr. zákoníku, za který obžalovanému hrozil trest odnětí svobody od pěti až na dvanáct let. Soud při ukládání úhrnného Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

trestu, tedy za všechny jeho trestné činy, přihlédl zejména k polehčujícím okolnostem, spočívající v prohlášení viny, čímž obžalovaný značně zjednodušil průběh trestního řízení, současně rovněž přihlédl k jeho určité projevené lítosti nad trestnou činností, ač tuto nelze jakkoli přeceňovat, když obžalovaný nespojil projevenou lítost s úhradou škody poškozené zdravotní pojišťovně, poškozenému nezaslal ani omluvný dopis, nesnažil se jakýmkoli způsobem odstranit následky svého jednání. Je nutno rovněž zkonstatovat, že právě s ohledem na to, že obžalovaného neodradilo od páčání trestné činnosti ani předchozí odsouzení, a to alternativní trest v podobě podmíněného odsouzení (závažnost trestné činnosti se rovněž odrazila do maximální délky zkušební doby), když se dopustil trestné činnosti bezprostředně po odsouzení, obžalovaný zcela ignoroval povinnost opustit území České republiky, místo toho se dopouštěl trestné činnosti, a proto soud dospěl k závěru, že již není na místě uložit trest odnětí svobody při samé spodní hranici zákonné trestní sazby, avšak současně právě s ohledem na prohlášení viny uložil obžalovanému trest odnětí svobody ve výměře 5,5 roku, kdy takový trest se jeví jako přiměřený (i s ohledem na další uložený trest, zatím podmíněně odložený, který bude rovněž v blízké době nařízen, neboť obžalovaný se ve zkušební době podmíněného odsouzení zcela evidentně neosvědčil).

12. Pro výkon uloženého trestu soud obžalovaného zařadil dle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku do věznice s ostrahou, neboť obžalovaný nesplňuje podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou.
13. Soud rovněž dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro uložení trestu vyhoštění podle § 80 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, neboť se jedná o cizince, který k území České republiky nemá žádné vazby, ať již osobní, rodinné nebo pracovní, v České republice nemá žádný druh platného pobytu. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že na území České republiky přijel s padělaným občanským průkazem Rumunské republiky, čímž docílil toho, že se mohl volně pohybovat v rámci Schengenského prostoru a jeho pohyb tedy nebyl dohledatelný, stejně tak požíval výhod, které svědčí pouze občanům Evropské unie, tedy kromě volného pohybu osob rovněž pracovního zařazení, neboť v opačném případě by musel oficiální cestou žádat o vízum a pracovní povolení, zcela za jiných podmínek, které se na obžalovaného, jako občana M. vztahují, tedy obžalovaný takto obcházel a porušoval právní předpisy České republiky a dopouštěl se rovněž v té souvislosti trestné činnosti. Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že obžalovaný se na území České republiky, kde pobýval nelegálně, dopustil opakovaně mimo jiné závažné trestné činnosti proti životu a zdraví (v nyní projednávaném případě zvláště závažného zločinu). Trestné činnosti se dopustil krátce po svém odsouzení, když nejprve nerespektoval výzvu soudu a neopustil území České republiky, místo toho páchal trestnou činnost (přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykazání byl ukončen až jeho zadržením), nebyl pro orgány činné v trestním řízení vůbec dohledatelný, měnil místa pobytu a skrýval se na neznámých místech, kdy až po 9 měsících od spáchání trestné činnosti (v bodě I.) byl po důkladné operativně pátrací činnosti policejního orgánu vypátrán (srov. čl. 129 a násl.) a vzat do vazby. Na základě výše uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro ukládání trestu vyhoštění obžalovaného z České republiky.
14. Co se týče výměry trestu vyhoštění, pak podle § 80 odst. 2 tr. zákoníku s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, možností nápravy a poměrům pachatele a ke stupni ohrožení bezpečnosti lidí, majetku nebo jiného obecného zájmu může soud uložit trest vyhoštění ve výměře od jednoho roku do deseti let, anebo na dobu neurčitou.
15. Soud musí zkonstatovat vyjma výše uvedeného, že obžalovaný již měl pravomocně uložen trest vyhoštění v polovině zákonné trestní sazby, tedy ve výměře 5 let z rozsudku Okresního soudu Plzeň – město sp.zn. 3 T 36/2024, kdy nejen že obžalovaný nerespektoval výzvu k vycestování, ale dopustil se mnohem závažnější trestné činnosti a nedbal ani uloženého trestu vyhoštění, tedy je zcela zřejmé, že tento trest uložený v polovině zákonné trestní sazby na něj neměl dostatečný, respektive žádný vliv, tedy nelze opětovně uložit trest vyhoštění ve zcela stejné výměře. Je nutno Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

přihlédnout k osobnosti obžalovaného, který dlouhodobě nerespektuje právní předpisy (ve vztahu k jeho neoprávněnému pobytu na území České republiky a navíc porušuje zájmy chráněné rovněž trestním zákoníkem) a s ohledem na skutečnosti daného případu a opětovné páčání závažné trestné činnosti nepostačuje k dostatečné nápravě obžalovaného ani uložení trestu vyhoštění na nejdelší možnou dobu 10 let, neboť uvedené by nemělo ani na osobu obžalovaného dostatečný vliv, když obžalovaný uložený trest vyhoštění dlouhodobě nerespektoval a neměl tedy zcela evidentně žádný účinek. S ohledem na bezpečnost a veřejný pořádek České republiky, kdy obžalovaný skutečně dlouhodobě nerespektuje (mimo jiné) předpisy České republiky a je právě s ohledem na opakované páčání trestné činnosti bezpečnostním rizikem zejména pro zájmy chráněné trestním zákoníkem, ale i obecné zájmy.

16. Soud dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou, neboť není v zájmu tohoto státu, aby se zde nacházeli cizí státní příslušníci bez respektu k právním předpisům, navíc, když se tu opakovaně dopouští trestné činnosti a existuje tedy významné riziko ohrožení bezpečnosti lidí, majetku a obecného zájmu. I s ohledem na výše uvedené skutečnosti má soud za to, že trest vyhoštění na dobu neurčitou je potřebným k tomu, aby byl splněn účel trestu, a to z hledisek tzv. individuální i generální prevence u pachatele závažné trestné činnosti směřující proti životu a zdraví (srov. např. R 42/1994-II.), kdy soud při uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou zhodnotil veškerá kritéria při vědomí principu ultima ratio, tedy vzal v úvahu proporcionalitu trestu vzhledem k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, a to i s ohledem na relativní závažnost daného trestného činu v rámci systematiky trestných činů ve zvláštní části trestního zákoníku, individuální prognózu neboli možnost nápravy pachatele, poměry pachatele, tedy pevnost jeho sociálních, kulturních a rodinných vazeb v hostitelské zemi a v zemi, do níž má být vyhoštěn, a prognózu rizika ohrožení bezpečnosti lidí, majetku nebo jiného obecného zájmu (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8. 10. 2014 sp.zn. 8 Tdo 1056/2014).
17. S vědomím výše zmíněných kritérií a po vyhodnocení veškerých výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že pro uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou jsou splněny zákonné podmínky i s ohledem na osobnost obžalovaného, který dlouhodobě nerespektoval právní předpisy tohoto státu a páchal opětovně trestnou činnost, která se navíc s postupem času stávala závažnější, jak již bylo podrobně popsáno shora.
18. K trestnímu řízení se řádně a včas připojila poškozená Všeobecná pojišťovna České republiky s nárokem na náhradu škody ve výši 25 074 Kč, kdy se jedná o částku odpovídající vynaloženým nákladům za léčení poškozeného I. S., a proto soud rozhodl dle § 228 odst. 1 tr. řádu o povinnosti obžalovaného uvedenou škodu nahradit.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku ve vztahu k výroku o trestu a náhradě škody lze podat odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku k Vrchnímu soudu v Olomouci prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Ve stanovené lhůtě musí být odvolání odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předchází. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo týká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.

Vzhledem k přijetí usnesení podle § 206c odstavec 4, odstavec 6 trestního řádu, kterým bylo přijato prohlášení viny obžalovaných, nelze skutečnosti uvedené v tomto prohlášení napadat opravným prostředkem (§ 206c odstavec 7 trestního řádu).

Odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, poučí poškozeného o možnosti požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni. (§ 228 odst. 4 tr. řádu).

Poškozený může žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí, je-li tímto rozsudkem ukládána sankce, která je majetkovou trestní sankcí podle zákona o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí (§ 2 odst. 1 zák. č. 59/2017 Sb.)

Brno 20.října 2025

JUDr. Soňa Nováčková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Žemlová.